

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 14. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593703680/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

ket ganske anderledes tiltalte. Desuden vilde Fader gjerne have, at jeg til Gjengjæld skulde fortælle ham Noget, betroe ham Noget, behandle ham med aaben Tillid. Den manglede det heller ikke paa; men netop fordi han gjorde sig Umage derfor, kunde jeg aldrig finde Noget at fortælle ham; Alting forsvandt under min Segen efter Noget, der var ham værdigt. Medens han nu saadan gik med mig, fik jeg pludselig Øie paa Høien med de graae Ringe, og skjøndt dette henhørte til en Verden i mit Indre, hvortom jeg ellers var taus til Alle, gav jeg pludselig efter for Lysten til at tale og raabte: Fader, veed Du, hvorfra de graae Rande komme?

«Ja, min Dreng,» svarede han, «naar Faarene græsse paa en Høi, gaar de altid saadan i Kredse og nedtræde Grønsværet.»

Fader kunde ikke ane, hvilken Virkning dette Svar gjorde. Først var jeg skamfuld over at være bleven narret; men derpaa gik det op for mig, at jeg ogsaa havde taget fejl med Hensyn til alle de andre Steder, hvor jeg havde henlagt Scenen for vidunderlige Ting, og efterhaanden kom saa istedenfor den stille, uforstyrrede Hvilen i Omgivelserne en Længsel efter den fjetne Verden, hvor Vidunderne virkelig havde tildraget sig. Det Lyseste og mest Farverige saavelsom det Alvorligste, Mørkeste, jeg saae i mit skjønnede Hjem, indeholdt altid en Antydning om noget Useet, der overgik det, og saaledes var jeg kommen ind i det Romantiske – hvis det ellers er sandt, at Romantiken beroer paa en Følelse af to adskilte Verdenser.

Titrods for Husets Soliditet var der Noget tilstede, som altfor tidlig og altfor stærkt kunde have udviklet denne Længsel; thi hele vort Samliv var egenlig gjennemvævet med Forestillingen om Adskillelse, og hvilken Ro Moder end udbredte over Husets Gjærning, var der dog – hvad jeg senere desværre skulde blive klog paa – ofte i hendes Stemme og i enkelte tilfældige Ord en Hentydning til en ganske anden Adskillelse end den, at jeg engang skulde til Kjøbenhavn. Men Ritmesteren var ikke den Mand, i hvis Nærhed man, eller idetmindste jeg, fik Lov til at falde hen i Drømme. Han holdt selv Hest, det vil da sige, jeg er overbevist om, at Fader holdt den med Føder; men han havde sin egen Hest, anskaffet for hans egne Penge, og han sørgede altid ved forstandig Bytning for at holde sig godt ridende. Han var naturligvis ogsaa meget omhyggelig for sit hele Sadel- og Ridetøj, og havde ikke Moie med at bibringe mig en lignende Omhu, især da han forærede mig en Sadel. Og med hvilken Lidenskab jeg har elsket